

Arrest

nr. 243 719 van 6 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 27 april 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.10.2019 werd ingediend door:

Naam: Z. (..)

Voornaam: K. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 21.03.1992

Geboorteplaats: Agdal

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.10.2019 voor de vijfde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn zus, zijnde Z. M. (..), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd'

- reispaspoort Marokko (GM8943971) op naam van betrokkene, afgeleverd op 05.02.2015 waaruit blijkt dat de laatste inreis van betrokkene in Schengen dateert van 11.02.2017. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene ook eerder reeds Schengen inreisde, met name op 17.08.2011, 14.09.2013, 06.05.2015 en 16.04.2016.

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC n°3401/2020 dd. 16.01.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet is onderworpen aan de woon- en gemeentebelasting; 'attestation administrative' n°83 dd. 25.09.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezit in de 7e administratieve annex van Oujda; 'attestation administrative' n°84 dd. 25.09.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene in de vier jaar voorafgaand aan het attest geen inkomsten had in de 7e administratieve annex van Oujda: echter, het geheel van deze documenten hebben betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Marokko, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 05.01.2015, 16.03.2015, 24.04.2015, 15.06.2015, 09.11.2015, 23.12.2015, 01.02.2016, 05.04.2016, 24.06.2016, 28.09.2016, 03.11.2016, 28.12.2016: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt echter niet dat betrokkene in deze periode onvermogen was en op deze sommen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze sommen aangewend werden voor overige doeleinden.

- huurovereenkomst dd. 11.04.2018 op naam van de referentiepersoon; registratiebewijs dd. 11.06.2019

- lidmaatschapsovereenkomst Basic Fit dd. 10.10.2018, bankdocumenten ING dd. 13.05.2019 met vermelding van de referentiepersoon en betrokkene, contract autoverzekering AXA dd. 22.06.2018 op naam van de referentiepersoon met vermelding van betrokkene: deze documenten hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- getuigschriften van woonst dd. 10.12.2019 en 06.01.2020 op naam van betrokkene en de referentiepersoon

- certificaat Microsoft dd. 05.04.2015; certificaat Cisco Networking Agency dd. 20.02.2016; 'diplôme de techniciens (juli 2016) met bijbehorend gelijkwaardigheidsattest (besluit Vlaamse regering dd. 15.12.2017).

In het kader van de huidige aanvraag werden tevens volgende geactualiseerde documenten voorgelegd:

- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de maanden mei - september 2019 en november 2019
- geactualiseerd werkloosheidsattest RVA dd. 22.11.2019 op naam van betrokkene
- geactualiseerd attest Christelijke Mutualiteit dd. 09.12.2019 op naam van betrokkene
- geactualiseerde verklaring van lidmaatschap Christelijke Mutualiteit dd. 02.12.2019 op naam van betrokkene
- geactualiseerde attesten OCMW Zwijndrecht dd. 02.12.2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon
- geactualiseerde attesten 'historiek adressen' dd. 10.12.2019 en 23.12.2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon, afgeleverd door de gemeente Zwijndrecht
- geactualiseerde documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene (inschrijvingsformulier Nederlandse les CVO Encora dd. 09.12.2019, afsprakennota vrijwilliger Zorgbedrijf Antwerpen dd. 23.04.2019 op naam van betrokkene)

Deze bijkomende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 27.10.2017, 05.06.2018, 20.12.2018 en 27.08.2019.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 47/1 EN 47/3 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verder toetst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet - bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde

- luidt als volgt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie".

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet stelt in dit verband: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De verzoekende partij merkt op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG.

Deze laatste bepaling luidt als volgt: "Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf".

3. Overeenkomstig 47/1, 2° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie".

Uit het administratief dossier kan worden vastgesteld dat verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van zijn Nederlandstalige zus (mevr. Z. M. (...)) die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Deze aanvraag werd door verzoeker ingediend op 28 oktober 2019.

Door de verzoekende partij werden verschillende (aanvullende) bewijzen overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van deze aanvraag.

Door verzoeker werd onder meer aangevoerd dat uit deze bewijzen, in navolging van de eerdere stukken die reeds werden overgemaakt aan verweerder, blijkt dat verzoeker ten laste valt van en deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Er werd door verweerder evenwel beslist op 27 april 2020 tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder een bevel om het grondgebied te verlaten.

4. De verzoekende partij wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet de bewijslast inzake het "ten laste zijn" of het "deel uitmaken van het gezin" van de burger van de Unie in beginsel bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, in casu de verzoekende partij.

Verzoeker benadrukt echter dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon of het "deel uitmaken van het gezin" van de burger van de Unie, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. In dit kader wijst de verzoekende partij

erop dat met het geheel van omstandigheden dient rekening te worden gehouden, zoals de overgemaakte stukken maar ook met (gegronde) vermoedens.

5. Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, wijst de verzoekende partij erop dat dit artikel - ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen - onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Pari. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21).

Het voormelde artikel 3, tweede lid, a) luidt als volgt: "Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of in wonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven".

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

De verzoekende partij benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C- 101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

In het arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) stelt het Hof het volgende: "21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. 22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voorde in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. 23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen".

6. Wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste" kan de verzoekende partij verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, ptn. 20-24).

In het voormelde arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (pt. 43).

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als "ten laste" te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

7. De verzoekende partij betwist, in het licht van het bovenvermelde, de beoordeling van verweerder in de bestreden beslissing.

Het staat vast dat door de referentiepersoon er op zeer regelmatige tijdstippen geldstorting(en) werden verricht naar verzoeker toe, met name op volgende data (alvorens verzoeker Marokko verliet): 05.01.2015, 16.03.2015, 24.04.2015, 15.06.2015, 09.11.2015, 23.12.2015, 01.02.2016, 05.04.2016, 24.06.2016, 28.09.2016, 03.11.2016 en 28.12.2016. Door de gemachtigde wordt in de gemaakte beoordeling echter geen rekening gehouden met de grootte en regelmatigheid van de overgemaakte steun door de aan verzoeker.

Het bestaan van deze bewijzen wordt wel aangenomen, doch niet de omvang hiervan (het bedrag) en de (hieraan gekoppelde) systematiek waarmee de storting(en) werden overgemaakt. Hieruit kan immers worden afgeleid dat de reden voor het overmaken van deze middelen ligt in het voorzien van een menswaardig bestaan voor verzoeker door de referentiepersoon. Het gaat immers om een belangrijke periode, waarbij met regelmaat aanzienlijke (rekening houdende met de levensstandaard in Marokko) bedragen worden overgemaakt. Het is aannemelijk dat deze bedragen dienen om te voorzien in de basisbehoeften van verzoeker (een gegronde vermoeden).

De vaststelling van de omvang en de systematiek van de overgemaakte geldstorting(en), dient verder te worden bekeken in samenhang met de overige overgemaakte documenten.

Door de verzoekende partij werden de mogelijke documenten overgemaakt van de Marokkaanse autoriteiten om aan te tonen dat verzoeker onvermogen is in Marokko. Door verzoeker onder meer volgende documenten overgemaakt:

- Een "attestation de non-imposition a la TH-TSC" n°3401/2020" van 16.01.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat verzoeker op datum van het attest niet is onderworpen aan de woon- en gemeentebelasting;

- Een "attestation administrative" n°83 van 25.09.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoeker op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezit in de 7e administratieve annex van Oujda;

- Een "attestation administrative" n°84 van 25.09.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoeker in de vier jaar voorafgaand aan het attest geen inkomsten had in de 7e administratieve annex van Oujda.

Verzoeker had in Marokko geen inkomen. Hij kon wel studeren door de steun die hij ontving, waarvan hij ook de nodige getuigschriften kon overmaken aan verweerder (waaronder een "diplome de technicien" van juli 2016).

Met de samenhang tussen deze bewijzen die door verzoeker werden voorgebracht - mede gelet op de omvang van de geldstorting(en) (het bedrag) en de (hieraan gekoppelde) systematiek waarmee de storting(en) werden overgemaakt - werd ten onrechte door verweerder geen rekening gehouden. De documenten worden enkel individueel beoordeeld, terwijl uit de combinatie van de verschillende documenten minstens een gegronde vermoeden volgt dat verweerder ten laste was van de referentiepersoon. Daarbij dient tevens de familiale band te worden benadrukt (verzoeker en de referentiepersoon zijn broer en zus), waaruit blijkt waarom de noodzakelijke hulp werd verstrekt voor de referentiepersoon aan verzoeker.

Uit de combinatie van alle bovenvermelde elementen kan minstens op gegronde wijze worden vermoed dat verzoeker materieel werd gesteund door de Unieburger (zijn Nederlandse zus) omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kon voorzien en aldus onvermogen was in Marokko.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met de artikelen 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

8. In navolging van het bovenstaande, betwist de verzoekende partij tevens de gemaakte beoordeling door verweerder met betrekking tot de documenten die hij heeft overgemaakt van de Marokkaanse autoriteiten om aan te tonen dat hij onvermogen is in Marokko.

Verzoeker maakte een "attestation administrative" n°84 van 25.09.2019 over waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoeker in de vier jaar voorafgaand aan het attest geen inkomsten had in de 7e administratieve annex van Oujda. Door verweerder wordt hierover geoordeeld dat: "echter, het geheel van deze documenten hebben betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Marokko, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging" (stuk 1).

Deze beoordeling is onzorgvuldig. Het vermelde attest dateert van 25 september 2019 en stelt dat verzoeker in de vier jaar voorafgaand aan het attest geen inkomsten had in de 7e administratieve annex

van Oujda. Verzoeker was in deze vier voorafgaandelijke jaren weldegelijk woonachtig in Marokko, ondanks hetgeen verweerder stelt. De laatste inreis van verzoeker in Schengen dateert immers van 11 februari 2017, zoals zelf in de bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoeker was voordien woonachtig in Marokko. Dit oordeel van verweerder is dan ook feitelijk foutief.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met de artikelen 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

9. De verzoekende partij merkt op dat verweerder, na het nemen van een beslissing tot weigering van een duurzaam verblijfsrecht aan verzoeker, de beslissing heeft genomen om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De beslissing is het directe gevolg van de weigeringsbeslissing. Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient in het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, tevens uit het rechtsverkeer te worden gehaald.

Verzoeker merkt op dat verweerder betwist dat verzoeker "in het land van herkomst" (Marokko) ten laste zou vallen van de referentiepersoon, dan wel deel zou uitmaken van het gezin. Verzoeker verblijft echter langdurig bij de referentiepersoon, hetgeen niet wordt betwist. De laatste inreis van verzoeker in Schengen dateert dan ook van 11 februari 2017. Door de verzoekende partij werden verschillende documenten aangehaald om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen tussen verzoeker en de referentiepersoon sinds hij woonachtig is in België. Verzoeker heeft bovendien geen inkomen en is langdurig woonachtig bij zijn zus. Deze elementen worden niet beoordeeld. Verweerder spreekt zich enkel uit over de situatie voorafgaandelijk de komst van verzoeker naar België, doch niet over de voorgebrachte stukken in verband met de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon sinds zijn aankomst in België.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is hierom in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gezien met het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM.

Een schending dringt zich derhalve op van deze bepalingen, in het licht van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht."

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “gastland” en het “land van herkomst” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde minister gevolgd.

Het land van herkomst hoeft dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt, in casu dus een ander land dan België.

2.7. De Raad neemt vooreerst akte van de uitgebreide theoretische beschouwingen en Europese context die verzoekende partij verstrekt ter ondersteuning van haar middel. Hiermee toont zij echter niet aan dat in casu de bijlage 20 een schending vormt van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen. De verwerende partij betwist nergens dat verzoekende partij het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag aan te tonen met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe is gehouden alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het staat verwerende partij nog steeds vrij deze bewijsstukken te beoordelen.

2.8. Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van de referentiepersoon toen zij nog in Marokko verbleef. Zo kreeg zij op regelmatige tijdstippen geldstortingen

maar door de verwerende partij wordt geen rekening gehouden met de grootorde en regelmatigheid van de overgemaakte steun. Hieruit blijkt evenwel dat de reden van het overmaken van deze middelen ligt in het voorzien van een menswaardig bestaan voor verzoekende partij. Het is aannemelijk dat deze bedragen dienden om te voorzien in haar basisbehoeften.

2.9. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij omtrent de geldstortingen gemotiveerd heeft dat uit de beschikbare gegevens geenszins blijkt dat in de periode van de geldstortingen verzoekende partij onvermogen was en aangewezen was op deze geldsommen om te voorzien in haar levensonderhoud. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat de verwerende partij haar situatie incorrect heeft beoordeeld. De verwerende partij heeft immers vastgesteld dat verzoekende partij niet afdoende aantoonde in haar land van herkomst effectief onvermogen te zijn, waardoor dus niet blijkt dat zij de facto afhankelijk is van de financiële steun van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien. Het bewijs moet immers geleverd worden dat het gaat om een reële afhankelijkheid, in die zin dat de vreemdeling in zijn land van herkomst gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften kan voorzien.

Verzoekende partij verwijst voorts wel naar de door haar voorgelegde attesten en stelt dat zij in Marokko geen inkomsten had maar zij betwist geenszins de vaststelling van de verwerende partij dat het attest de non-imposition van 16 januari 2020 waarin gesteld wordt dat zij niet onderworpen is aan woon- en gemeentebelasting en het attest van 25 september 2019 waarin gesteld wordt dat verzoekende partij geen onroerende goederen bezit beiden betrekking hebben op de periode na het vertrek van verzoekende partij uit Marokko zodat deze attesten niet kunnen aantonen dat – toen verzoekende partij nog in Marokko verbleef – werkelijk onvermogen was.

Verzoekende partij wijst er wel op dat de beoordeling inzake het andere attest van 25 september 2019 verkeerd is omdat daarin duidelijk gesteld wordt dat het betrekking heeft op vier jaar voorafgaand aan het afleveren van het attest maar de Raad wijst erop dat de beoordeling dat dit attest mede betrekking heeft op een periode waarin verzoekende partij Marokko reeds had verlaten overleefd blijft en dat verder in de bestreden beslissing er ook op gewezen wordt dat de voorgelegde documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 27 oktober 2017, 5 juni 2018, 20 december 2018 en 27 augustus 2019. Inderdaad blijkt uit de beslissing van 27 augustus 2019 dat de verwerende partij daarin al had geoordeeld: *“attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2019/2018 n° 19311/2019 dd. 30.04.2019 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in de jaren 2015-2019 niet beschikte over belastbare inkomsten in Marokko. Echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt enerzijds dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluiten dat betrokkene toch inkomsten heeft/had).”* De Raad stelt vast dat het attest van 25 september 2019 dat verzoekende partij bij de huidige aanvraag heeft gevoegd duidelijk is opgesteld als volgt: *“L'Intéressé n'a bénéficié d'aucun revenu dans le territoire de cette annexe administrative durant les quatre dernières années, selon l'attestation du revenu délivrée par la direction régionale des impôts d'Oujda”* (eigen vertaling: de betrokkene had geen enkel inkomen op het grondgebied van het desbetreffend administratief gebied gedurende de laatste vier jaren zoals blijkt uit het attest van inkomen afgeleverd door de regionale belastingdirectie van Oujda.). Het attest van 25 september 2019 is aldus duidelijk gesteund op het attest waarvan de verwerende partij al beslist had dat dergelijke attesten enerzijds op basis van een verklaring op eer worden afgegeven en anderzijds dat niet alle inkomsten moeten aangegeven worden. Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat zij met het attest van 25 september 2019 wel degelijk heeft aangetoond dat zij in de vier voorgaande jaren onvermogen was, dit nog naast de vaststelling dat zij ook geen afbreuk heeft weten doen aan de vaststelling dat niet is aangetoond dat toen zij in Marokko verbleef, zij geen onroerende goederen bezat.

Het loutere feit dat verzoekende partij in 2015 tot juli 2016 een opleiding volgde als 23/24-jarige in Marokko maakt niet dat zij daarmee heeft aangetoond dat zij in de periode voorafgaand aan haar komst naar België aangewezen was op de financiële steun van haar zus om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien in Marokko nu geenszins blijkt dat zij aldaar geen inkomsten/onroerende goederen had.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij met miskennis van bepaalde relevante gegevens of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat: *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.*

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

2.10. Waar verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de gegevens die betrekking hebben op de periode na haar vertrek uit Marokko, wijst de Raad erop dat de verwerende partij terecht opmerkt dat: *“deze documenten hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”* De Raad verwijst terzake naar zijn bespreking onder punt 2.6 waaruit blijkt dat het land van herkomst niet noodzakelijk het land van nationaliteit hoeft te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt, in casu dus een ander land dan België. Verzoekende partij moet aldus wel degelijk aantonen dat zij reeds – in dit geval – in Marokko ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. Het loutere feit dat zij in België samenwoont met de referentiepersoon en zij hier geen inkomen heeft, is hoegenaamd niet relevant in het kader van haar aanvraag.

Nu het betoog van de verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is haar betoog dat bij een nietigverklaring van voormelde beslissing ook het bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden, niet dienstig.

2.11. Verzoekende partij voert tenslotte een schending aan van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.12. Zoals evenwel duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet overwogen: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar zus, de referentiepersoon.

In het arrest Rahman van het HvJ wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...]*

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet beschouwt als *"andere familieleden van een burger van de Unie"*: *"de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is, zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst "ten laste" te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het HvJ stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *"nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden"*, door aan te tonen dat er sprake is van een *"financiële afhankelijkheid"* of *"ernstige gezondheidsredenen"* ("ten laste") of dat de betrokkene behoort tot het *"huishouden"* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, met name dat het "ander familielid" in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie van een relatie tussen volwassen broer en zus vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In dit geval blijkt dat de gezinsherenigingsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag. De verzoekende partij is er niet in geslaagd deze vaststellingen te weerleggen (cfr. bespreking hoger).

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar zus, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar zus niet vaststellen. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden. De verzoekende partij beperkt haar betoog hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting over de toepassing van de bepalingen en stelt concreet slechts dat zij in België samenwoont met haar zus en zijzelf geen inkomen heeft en dat ook het geval was in Marokko en zij aldaar afhankelijk was van haar zus. Evenwel blijkt uit de bespreking hoger dat verzoekende partij niet heeft aangetoond al in Marokko deel te hebben uitgemaakt van het gezin van haar zus of dat zij ten hare laste was. Het loutere feit dat zij ervoor geopteerd heeft om in België bij haar zus te gaan inwonen maakt niet dat – zoals de verwerende partij ook terecht overweegt in de bestreden beslissing – de verzoekende partij als volwassen persoon niet op zelfstandige wijze zou kunnen leven in Marokko. Met haar gestelde toont de verzoekende partij geen nauwe band aan in de zin van artikel 8 van het EVRM en dus evenmin een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven.

Nu verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk heeft gemaakt, toont zij geen schending aan van artikel 8 EVRM. Zij maakt evenmin een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER